Liviu Braicu – Şi Satana plânge

Era un avion stratosferic aflat de puţină vreme în serviciu. Trecuse destul din călătorie şi mulţi dintre pasageri dormeau. Luminile scăzute în intensitate îndemnau vădit la somn, şi gustarea de după decolare, mai degrabă copioasă. Aşa că, atunci când străinul apăru din nimic pe culoar nu erau decât şase sau şapte oameni treji care să se cutremure de spaimă. Şi pe măsură ce aerul condiţionat livrat de instalaţia aeronavei la o temperatură moleşitoare era înlocuit de aer rece, tot mai mulţi se trezeau ca să vadă ciudăţenia.

Ofiţerul de securitate al avionului, aflat în civil, reacţionă primul ridicându-se şi trecând nonşalant pe lângă arătare, în drumul spre carlinga piloţilor.

Un bărbat aflat mai în spate murmură ca pentru sine Teroriştii! Teroriştii! şi-şi făcu cruce cu limba în gură. Apoi leşina. Ori de câte ori putea folosea pseudonimul de scriitor, MIN, şi când avea să se trezească nu şi-l mai putea reaminti decât pe acesta. Propriul nume – definitiv uitat.

Femeia aflată la două scaune în faţa lui întâi îşi făcu o cruce largă, scuipă în sân şi strigă gâjâit A venit sfârşitul lumii, oameni buni!

Fetiţa ei făcu ochii mari şi întrebă şoptit Tu eşti Judecătorul de Apoi?

Un domn morocănos, care fusese treaz în clipa apariţiei, spuse desluşit De acum e o chestiune de secunde şi îşi întoarse privirea, vrând parcă să străpungă întunericul de afară. Acolo erau doar stelele, ironice.

Pe acelaşi rând cu el, dar de cealaltă parte a culoarului, doi tineri bine făcuţi îşi armară febril pistoletele, care n-ar fi trebuit să ajungă niciodată la bord.

Femeia cu capacităţi parapsihice tresări în somn.

Restul pasagerilor, mai puţin mortul încuiat în toaletă şi stewardesa aflată în tura, abia intrată în cabină, se foiră, căscară ochii, răcniră sau leşinară, fiecare după temperament şi nivel cultural.

Singura calmă – aparent calmă – era doar fiinţa din mijlocul culoarului, cu costumul negru, blănos, o coadă pleoştită, copite

despicate de măgar şi o mască hidoasă pe faţă, cu trăsături aspre, două coarne de ţap şi ochi stacojii, nemişcaţi şi morţi. Căzut în genunchi, diavolul în persoană răsuflă şuierat şi mormăia sau grohăia ceva nedesluşit.

— Căpitane…

— Am treabă. Lasă-mă. Şi nu îmi mai spune „căpitane”, suntem într-un avion de pasageri.

— Bine. Domnule pilot…

— Te rog. Lasă-mă. Suntem pe cale să ne prăbuşim. N-am timp de conspiraţiile dumitale inventate.

— Totuşi, poate că te interesează…

Copilotul se întoarse iritat:

— Master, ne prăbuşim! De treizeci de secunde electronică de la bord a murit şi reactoarele la fel. Ne zbatem să redresăm avionul până la reintrarea în atmosferă, pentru că după… e prea târziu. Aşa că Lasă. Ne!

Ofiţerul de securitate, master Hanz pe numele lui, clipi repede de cinci ori la rând, metoda lui de calmare rapidă. Apoi vorbi:

— Avem un intrus la bord. A apărut acum fix treizeci de secunde. Poate vă interesează să aflaţi cum arată. Dacă deschideţi circuitul TV interior îl puteţi vedea. Nu e o privelişte prea plăcută. De fapt, n-am idee cine este. Sau ce este. Nici ceilalţi pasageri nu au idee. Şi dacă n-au idee, se sperie. Şi dacă se sperie şi se lasa cu buluceala…

Comandantul căscă ochii. Copilotul porni monitorul TV.

— Avem – master Hanz zise „avem” cu convingere, ca şi cum ar fi fost membru cu drepturi depline al echipajului – avem o primă măsură de luat. Închiderea automată a centurilor de siguranţă. Măcar cei paralizaţi de frică să rămână pe scaune. Altfel, fuselajul n-o să reziste la forfecari şi torsiuni de asemenea mărime.

Comandantul apasa butonul cuvenit şi pasagerii – marea lor majoritate – se treziră blocaţi în scaunele lor confortabile.

— Uită-te la el, Ramonales. Ar veni oare diavolul în persoană să ne ademenească?

— Eu spun că nu. Sigur nu.

— Asta e un avion neobişnuit, ştii? Suie dincolo de văzduh. De fapt, acum suntem în spaţiu.

— Sigur că ştiu. Unchiul ne-a spus-o lămurit. Tot ţinutul nostru, cu ogoare, case și biserici sta pe înfipt pe planeta noastră care se cheamă Pământ care e rotundă și înconjurată de aer. Unde se termină aerul, începe spaţiul.

— Aşa-i. Am citit într-o vară o grămadă de cărţi. Uimitoare cărţi. Şi toate spuneau că aici sus ne pândesc extratereştrii. Străinii. Cei care nu-s născuţi pe planetă.

— Da, se poate. Adică, de ce să nu fie şi alţi oameni, în alte părţi, în afara Pământului?

— Oricine a părăsit văzduhul înspre în sus a avut de lucru cu extratereştrii. Doar că nimeni nu recunoaşte. Şi instrumentele de la bordul navelor spaţiale au fost înşelate.

— Cum poţi spune asta?

— Aşa zicea unchiul.

— Un instrument nu se înşală niciodată. El doar face ceea ce a fost construit să facă.

— Sigur că da. Dar cele citite de instrument sunt transmise imediat undeva, către cineva. Sau, dacă nu, sunt stocate undeva. Şi atunci cum poate şti acel cineva că recepţionează chiar datele instrumentului cel orb? Sau ca baza de date unde au fost ele stocate e chiar cea care trebuie? Nu are de unde şti.

Ramonales fluieră încetişor.

— Dacă dracul ăsta e un extraterestru? Venit să vadă cât de puternici suntem şi pe urmă să ne subjuge?

— Pe noi?

— Nu pe noi. Nu avionul. Tot Pământul.

— Se poate. Cred că ai dreptate, Manixon. Dar pare plăpând. Nu arată a cuceritor.

— Oare am putea să-i dăm o lecţie?

— Cu pistoalele astea? Nu-i chip. Nu-s făcute să bată la distanţă mare.

— Păi e la câţiva metri.

— Da, dar se vede că are pielea groasă.

— Dar nu putem sta aşa. Suntem legaţi de scaune şi el e liber. Dacă ne-a pus gând rău?

— Am fi fost scrum până acum.

— Câte gloanţe putem trage?

— Două de căciulă. Pe urmă pistoalele încep să se topească. Al treilea sau al patrulea glonţ pot să-ţi bubuie în mână. Nu-s arme rezistente, dar pot trece prin detectoarele de metal de la aeroport…

Fetiţa se strecurase că o zvârluga pe sub centură prea largă pentru ea şi acum se uită cu o curiozitate tipic copilărească la necunoscutul căzut.

— Am să te împuşc. Uite, scot pistolul şi te împuşc… poc-poc-poc! Iii-haaa!

— Potoleşte-te, fata, vino înapoi şi stai jos! Doamne, dă-mi putere – fă-mă să pot îndura şi să scăpăm de dracul gol.

Fetiţa se apropie îndrăzneaţă şi se uită curioasă la coadă pleoştită a necunoscutului. Pas cu pas, se apropie şi o ridică de smocul de păr din vârf, apoi trase cu putere. Individul nici nu tresări.

— Ştiu cine eşti. Era în poveste un prinţ rău cu inima neagră. Era aşa de rău că o ţinea închisă pe în turn în castel pe Frumoasa Frumoaselor. Şi furnicile şi albinele care trăiau acolo i-au dat ajutor şi au făcut-o puternică şi ea s-a luptat cu prinţul cel rău şi l-a adus pe calea cea bună.

— Mă chinui toată viaţa. Respect legea, respect obiceiurile, nu încalc regulile de circulaţie. Nu mă bag în dispute prosteşti. Risc cât mai puţin în orice împrejurare. Şi acuma vine un nenorocit de terorist din asta, de nici faţă nu i-o pot vedea, şi-mi arată că toate astea n-au nicio valoare. Că m-am aflat la momentul nepotrivit în locul nepotrivit şi sunt făcută şah mat fără drept de apel. Doamne-ajută! Neştiute sunt căile tale! Dar cu fata ăsta ce-ai avut? Că n-a făcut rău la nimeni…

Îşi şterse o lacrimă din colţul ochilor, încercă zadarnic să se elibereze din chingi, reuşi să apuce ochelarii şi să-i zvârle fără niciun succes către drac.

— Terorist împuţit! strigă femeia scoasă din fire. Arză-te-ar

focul Gheenei!

Îl fixă cu ochi rai, cu toată teama dusă, văzând că diavolul, cât de înspăimântător ar fi, nu se grăbeşte să treacă la fapte necurate.

— Ooof! Hainule! şuieră ea, fără să fie clar la cine se referă.

— Sistemul de rezervă intra automat în funcţiune. Necazul e că electronică principală a crăpat exact când începeam coborârea. Şi coborârea, odată începută, trebuie continuată, altfel nu se poate.

— Cunosc comportamentul avioanelor stratosferice.

— Da. Facem două ore de la Stockholm la Hong-Kong, dar viteza are dezavantajele ei. N-avem chef să ardem că meteoriţii la reintrarea în atmosferă, aşa-i?

— Nu, normal că nu…

— Şi zici că decuplarea sistemelor s-a întâmplat taman când a apărut individul ăla?

— Cam aşa ceva.

— Ascultă, master Hanz, eşti ofiţerul de securitate al avionului. De ce nu i-ai crăpat capul la prima mişcare? De ce ai dat buzna la noi?

Master Hanz rânji.

— Ei, poate omul e nevinovat. Poate. Iar cabina de pilotaj – bătu cu palme în peretele metalic – e blindată. Sigur-sigur.

Domnul cel morocănos privea hipnotizat la ceasul digital de pe spătarul scaunului din faţă şi se vedea pe faţa lui cum numără secundele. Îşi mişcă buzele fără să-şi dea seama că le mişcă. După trei-patru minute tresări, conştientiza că au trecut trei-patru minute şi se holbă nedumerit în jur.

— Oare ce s-a întâmplat? Cum de mai suntem în viaţă?

Fetiţa, total dezinhibata dacă prinţul cel hidos nu reacţionă, şi însufleţită de propria-i poveste, îl cuprinse cu braţele de după gât şi, ridicându-se pe vârfuri, trase cu toată puterea de coarne. Icni şi căzu pe spate, ţinând în mână o simplă mască. Necunoscutul îşi ridică întâia dată capul.

Intensitatea luminilor, atâta cât mai era, scăzu brusc până aproape de beznă totală. Se distingeau doar forme şi contururi. Şi un chip, omenesc, scrutând întunericul.

— Doamnelor şi domnilor, vă informez cu bucurie că am reintrat cu bine în atmosfera densă şi că toate problemele electronice au fost remediate. Centurile automate vot fi decuplate de îndată.

Lumina reveni, orbitoare, şi în spatele necunoscutului apăru, tot de nicăieri, aparatul.

Era cât sufertaşul folosit de stewardese pentru a căra gustările prin avion, şi poate chiar îi copiase inconştient formă. Sigur, nu el o copiase, el fiind un simplu aparat, ci aceia care îl mânuiau. Fata superioară, înclinată la 45 de grade, arata precum cadrul de susţinere al unui zmeu, cu două tije metalice încrucişate.

Pe obrazul omului, fetiţa văzu desluşit, se scurgea o lacrimă. Iar de la îmbinarea tijelor de zmeu un trăsnet albastru îl lovi în spinare şi-l trimise definitiv la podea.

În clipa următoare om şi apărat dispărură lin de parcă n-ar fi existat niciodată.

— Ce pot să spun? Pot să simt ce gândeşte aproapele meu. Nu e uşor. Nici nu sunt mereu sigură de ceea ce „aud”. Omul ăsta însă… radia în jurul lui frică. Frică de moarte. Era condamnat la moarte, venise să-şi împlinească pedeapsa. Neclar… neclar… era îngrozit că urmează să moară în câteva momente, şi se ruga să scape cumva. Altceva nu avea loc în mintea lui. Doar se ruga. Nu ştiu cine îl condamnase, sau care-i era vină. S-a liniştit când l-au electrocutat. Iar nu ştiu de ce. Nu era mort când a plecat de aici. Nu ştiu… era om ca şi noi, dar atât de departe de noi… Cine l-a condamnat e un om crud. Sau o maşină crudă. Nici aici nu e limpede.

— De ce era îmbrăcat în costum de drac?

— Nu ştiu… nu ştiu… am simţit că n-a făcut-o de bunăvoie. Nici n-a ajuns de bunăvoie în avion la noi, poate costumul era menit să ne impresioneze şi să ne paralizeze orice reacţie până când execuţia e gata.

— Ce fel de execuţie?

— Nu ştiu. Execuţie. Ca o ghilotină.

— Sau un călău cu secure.

— Nu. Ca o ghilotină.

— Domnul morocănos lua cuvântul:

— Se vede treaba ca pe-aici fiecare a citit câte ceva. Eu am citit odată un roman fantastic în care era vorba de călătorii în timp. Ştiţi ce sunt alea, nu? De pildă, să treci dintr-un secol al antichităţii în secolele moderne şi invers, aşa cum călătorim noi cu avionul ăsta stratosferic în cele trei dimensiuni spaţiale… Da! Şi scria acolo că există epoci familiarizate cu călătoriile în timp în care o metodă elegantă de a scăpa de indivizii indezirabili este de a-i trimite undeva în timp într-un loc extrem de periculos, de unde să nu aibă scăpare.

— O execuţie. Ca o ghilotină, cântară la unison fraţii Ramonlaes şi Manixon.

— Ca să nu-şi mânjească mâinile cu sânge, ştiţi… Îi trimiteau undeva în craterul unui vulcan gata să erupă, sau pe fundul oceanului, undeva unde moartea e sigură, iar executatul nu mai are timp să influenţeze în vreun fel evenimentele, să spună cine este şi de unde vine, sau să încerce să scape. Sau să divulge cunoştinţe atât de avansate şi incredibile, încât… încât… să schimbe cu totul istoria.

Telepata îşi duse mâinile la tâmple.

— Un avion condamnat să se prăbuşească.

— Da. Mă tem că da.

— Totuşi, era să cădem. La câteva clipe după ce a apărut… el.

— A fost o cădere accentuată, da, interveni comandantul, dar acum e rezolvată. Cursul e stabilizat şi mai avem puţin de zburat până la destinaţie. Ceva nu se potriveşte. Incidentul s-a încheiat de o eternitate. Dacă e cum spui, trebuia să fim morţi de mult. Şi el la fel… Dar el a dispărut pur şi simplu.

— Norocul nostru. S-a întâmplat ceva. Şi planul lor s-a dus de râpă.

Stewardesa şefa se aşeză greu într-un scaun liber:

— Da, s-a întâmplat ceva. Avem un mort în toaletă.

— N-am fost noi, zise Ramonales.

— Nu, nu, întări Manixon

— Vedeţi, nu sunt răni de glonţ, nu sunt niciun fel de răni.

— O fi murit de inimă.

— Noi nu suntem ucigaşi. Am aflat ce pot face teroriştii cu avioanele şi am vrut doar să ne putem apăra.

— Pistoalele, întări iar Manixon. Pentru apărare. Uitaţi-vă, gloanţele sunt la locul lor şi ţevile nu miros a praf de puşcă.

Mama fetiţei îi privi dezgustată. Fetiţa zise:

— Voi sunteţi prosti. Nu sunteţi în stare de nimic. Eu l-am făcut să se căiască şi să plece. V-a fost frică să-l împuşcaţi. V-a fost frică!

— Era un extraterestru, fetiţa! Cu coarne şi copite. Dacă se supără, ne fărâmă pe toţi. Şi pe urmă îşi chema rudele la ospăţ. Şi şi mai pe urmă, niciun om n-ar mai avea loc de ei pe Pământ.

— Da, da, toţi oameni ar muri.

— „Şi-ar fi chemat". „N-ar mai fi avut loc". „Ar fi murit", îl corectă fetiţa. Aşa e bine. Chiar că sunteţi prosti, nici să vorbiţi nu ştiţi. Şi coarne şi copite au şi vitele.

— O să izbutească, n-am nicio îndoială, mormăi mama sau mătuşa. O s-ajungem cu bine. Am încredere în avionul ăsta şi în cine l-a construit. Măcar pentru micuţa…

— Electronică de bord a cedat în momentul sosirii… omului aceluia. A fost implicată o mare cantitate de energie. Dacă l-a afectat într-atât de mult încât a făcut stop cardiac?

— Nu-l cunosc. După fată, vreau să zic, spuse stewardesa trăgându-şi nasul. Normal ar cam trebui să-i ştiu după figură cam pe toţi pasagerii. Pe ăsta nu-l ştiu. Dar azi au fost şi mulţi, mulţi de tot…

— De acum copilotul ar fi trebuit să restabilească legătură cu turnul de control destinaţie. E cazul să raportez incidentele. Inclusiv… acesta din toaletă.

— O clipă! spuse domnul cel morocănos. Dumneata vrei să spui că nimeni nu ştie încă ce ni s-a întâmplat?

— Nimeni. Există în calculatorul de bord un rezumat vorbit al celor petrecute, dar în caz de… catastrofă, nimeni nu garantează că va rămâne întreg.

— Cutia neagră?

— Posibil. Ar trebui să reziste. Totuşi, nu toate cutiile negre rezista.

Iar domnul cel morocănos spuse doar un simplu „Ah!”, cu o tonă de înţelesuri în spate.

— Ne pregătim de aterizare, master Hanz. Cu Dumnezeu înainte!

— Ai devenit credincios peste noapte?

— Cum să nu, rânji pilotul, că dacă mă iau după nebunul ăla trist, se cheamă că suntem încă în rahat. Cineva a aruncat o vrajă de moarte asupra noastră. Şi vraja nu se ridica decât după ce povestim toată tărăşenia la cât mai multă lume.

— Comunicaţiile sunt tot moarte?

— Tot.

— Nu pricep de ce.

— Nici eu. Multe nu pricepem noi de jumate de oră încoace.

Hanz cugetă o vreme. Următoarea lui întrebare era chiar chintesenţa neliniştii celor doi piloţi:

— Un avion care vine la aterizare în deplină tăcere radio nu e suspect?

— Într-un fel. Dar există proceduri pentru astfel de cazuri. Ele presupun anumite manevre pe anumite culoare aeriene care să demonstreze necesitatea aterizării de urgenţă fără niciun fel de comunicaţie cu solul.

— Cât de paranoici mai sunt chinezii? Îndeajuns încât să ridice o escadrilă de vânătoare în aer care să ne salute de bun venit cu o pereche de rachete?

Piloţii tăcură, făcându-şi de lucru la instrumentele de bord.

— A fost chiar el, prinţul întunericului, clama MIN. Gata-gata să ne piardă sufletele. Şi Cel de Sus ne-a trimis crucea, şi crucea domnului nostru Iisus l-a trăsnit pe mişel şi ne-a izbăvit de cel rău. Aşa va fi pururea, amin! până la înfricoşată Judecata de Apoi şi mai departe, spre slava Lui!

— Tuşă, despre ce vorbeşte nenea?

— Nu-l băga în seamă, s-a speriat rău, bietul de el. Vorbeşte de-ale lui.

— Şi de-ale tale, tuşă! Nu spuneai matale că trâmbiţele îngerilor

o să ne cheme la Judecata de Apoi? Şi dacă nenea cu faţă de drac nu era prinţul cel rău ci Judecătorul de Apoi?

Femeia zâmbi obosită:

— De-ale mele… Asta a fost demult… Şi pe urmă, unde ai auzit tu vreo trâmbiţă şi unde ai văzut vreun înger?!

A doua stewardesă apela cabina de pilotaj prin interfon.

— Domnilor, am verificat lista pasagerilor. Am pornit cu 231 de oameni la bord. Acum suntem tot 231. Vii. Mortul este al 232-lea. Nu se regăseşte nicăieri. Se pare că am avut un călător clandestin.

— Mulţumesc, Carmen.

— Cu plăcere, domnule comandant.

Master Hanz zise:

— Căpitane, câţi crezi că o să vorbească? Să povestească aventura prin care au trecut? S-o şi înflorească, poate?

— Câţiva. Nebunul ăla de predicator, sigur. Majoritatea ar vrea mai degrabă să uite. A fost prea incredibil totul.

— Nu e predicator, am aflat chiar de la el. E scriitor. E în stare de şoc. N-o să-l ţină mult.

— Cu atât mai rău. Când îşi revine, în loc să predice în pustiu, o să conceapă un thriller. Ştii tu, „bazat pe fapte reale”. Cu mult mai periculos.

— Mda. Atunci, să sperăm că nu-şi revine. Cred că am să mă întorc la locul meu.

— Ar fi bine. Ne pregătim de aterizare. La fel de periculoasă ca decolarea.

— Ştiu. Am încredere în dumneata. Însă avem o şansă în plus. Ştii, s-ar putea…

— Ei?!

— …că, totuşi, execuţia să fi decurs cu succes.

Avionul stratosferic se înscrise pe culoarul de aterizare de urgenţă.